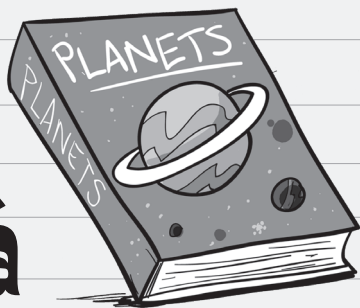

návštěva

JINÝCH

PLANET

PŘEKONÁ

POLETOVÁNÍ

PO TŘÍDĚ

Příští den jsme šli s třídou do knihovny. Jako obvykle jsem sáhl po nejkratší a nejlehčí knize, jakou jsem našel. Bylo mi úplně jedno, o čem je. Neměl jsem v úmyslu si ji přečíst.

Potom jsem seděl u velkého stolu a čekal na kamarády.

Brzy se u mého stolu shromažďovali Hektor, Olda, Arnošt a Daniel. Kecali jsme, vyprávěli si vtipy a napodobovali ústy prdění. Dny, kdy jsme místo vyučování chodili do knihovny, jsem zbožňoval.

Vtom šla kolem knihovnice paní Soudková. Proto jsem honem otevřel knihu a předstíral, že si v ní čtu.

„Jakpak se ti ta knížka líbí?“ oslovila mě.

„Je úžasná. Já mám čtení rád,“ zalhal jsem.

„Ty se opravdu zajímáš o dějiny svatebních šatů?“ nevěřila vlastním očím.

„Cože?“ nechápal jsem.

„Kniha, kterou sis vybral, se jmenuje Historie svatebních šatů,“ upozornila mě.

Kamarádi se mi smáli.

Knížku jsem okamžitě zavřel. „Musel jsem si ji vzít omylem,“ vysvětlil jsem.

„A jakous teda hledal? Historii šatů květinárek?“ vysmíval se mi Olda.

Spolužáci se smáli ještě hlasitěji.

Knihovnici se mě zželelo: „Kájo, já ti pomůžu vybrat knihu, která by pro tebe byla vhodná. Pojď za mnou.“

Odcházeli jsme k ní do kanceláře a kámoši se pořád smáli.

„Máš rád beletrii, nebo literaturu faktu?“ zeptala se mě paní Soudková.

Pokrčil jsem rameny.

„Knihy ze současnosti, nebo historické?“

Opět jsem pokrčil rameny.

„Realistické, nebo fantastické?“ vyptávala se dál.

Hádej, co jsem udělal pak. Napovím ti: Už mě z toho bolela ramena. Hádáš správně. Zase jsem jimi nerozhodně pokrčil.

„Díváš se rád na televizi?“ zeptala se.

Tentokrát jsem rameny nepokrčil. Místo toho jsem se usmál a odpověděl: „Televizi miluju.“

„Pověz mi, jaké pořady máš nejraději a proč,“ zajímala se.

Divil jsem se, jak to souvisí s knihami. Ale udělal jsem, co po mně chtěla. Řekl jsem po pravdě: „Rád se koukám na *Mluvící spod'áry*, protože je u toho legrace. Pak se mi líbí *Vlče*. To je senzační seriál. A *Masakr na bitevním poli*, protože se to odehrává ve vesmíru.“

„To jsou velmi užitečné informace. Teď se můžeš vrátit ke kamarádům,“ propustila mě.

Tak jsem šel zpátky ke stolu, kde na mě čekali spolužáci.

Sotva mě Olda zahlédl, pokřikoval: „Hele, přichází nevěsta. Přichází nevěsta.“

Všichni se smáli, až se za břicho popadali.

Jenom já jsem se tvářil jako kakabus.

Jakmile se však vrátila knihovnice, rázem se smát přestali.

Postavila přede mě několik knih a řekla:
„Jelikož máš rád humor, vzala jsem ti knihu Kapitán Ferbl. Protože se ti líbí napínavé věci, vybrala jsem ti Seznamte se, to je zombie. A poněvadž se zajímáš o kosmický prostor, přidala jsem ještě Trpasličí planety.“

„Děkuju vám,“ řekl jsem zdvořile.

Nepochyboval jsem, že si ty knihy nepřečtu, stejně jako nebudu číst žádné jiné. Ale od paní Soudkové bylo milé, že se mi snažila pomoci.

Hektor se hned musel opičit: „Paní Soudková, mně se Kapitán Ferbl líbí taky. Nemohla byste vybrat knížky i mně?“

„S radostí,“ odpověděla ochotně.

Najednou měli zájem o knihy všichni, kdo tam seděli za stolem. Jeden po druhém žádali o doporučení a chodili za knihovnicí do kabinetu.

Až jsem zůstal za stolem zcela sám s hromádkou knih. Nenapadalo mě, co dělat. Rozhodně jsem neměl chuť si číst v knihách.

Vtom šel kolem náš učitel. „Proč si nečteš?“ divil se.

„Vždyť čtu,“ zalhal jsem. Otevřel jsem Trpasličí planety a předstíral, že čtu první stranu.

A opravdu jsem se do ní začel. Bylo to zajímavé.

Potom jsem si přečetl další stranu. I ta byla zajímavá.

Četl jsem dál. Když se kamarádi vrátili, ukazoval jsem jim v té knize obrázky. „Vidíte tuhle kometu? Jinak se jí říká trpasličí planeta. A mrkejte na tenhle divnej asteroid,“ upoutal jsem jejich pozornost.

„To je paráda. Můžu si ji od tebe vypůjčit?“ škemral Hektor.

„Až ji dočtu. Dřív ne,“ odbyl jsem ho.

Pak si všichni četli v knížkách, které jim knihovnice vybrala. U mého stolu bylo náhle ticho jako v kostele.

Když naše třída z knihovny odcházela, mrzelo mě, že se nemůžeme zdržet déle.

Po návratu do školy byla na řadě s vyprávěním Viktorie Krákavá. „Mně týden bez televize nijak nevádí. Beztak televizi nikdy nesleduji a videohry nehraji. To je jeden z důvodů, proč jsem z třetího ročníku nejchytřejší,“ chvástala se.

Zvedla velké kovové důmyslné zařízení s popruhy a podala nám k němu vysvětlení: „Tohle je tryskový batoh, který jsem včera sestrojila.“

Pak si ho nasadila na záda, stiskla knoflík a létala po třídě.

Pozorovat Viktorii, jak létá po učebně, se mi líbilo. Určitě to bylo daleko lepší, než když po ní poletoval Rudlův obří červený brouk. Mimoto mi Viktorie nepřistála na nose.